

Blízko bola židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. V chráme našiel predavačov dobytká, oviec a holubov i peňazomencov, čo tam sedeli. Urobil si z povrázok bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a dobytko. Peňazomencom rozhádzal peniaze a poprevracal stoly a predavačom holubov povedal: "Odneste to odtiaľto! Nerobte z domu môjho Otca tržnicu!" Jeho učeníci si spomenuli, že je napísané: "Strávi ma horlivosť za tvoj dom." Židia sa ho opýtali: "Aké znamenie nám ukážeš, že môžeš toto robiť?" Ježiš im odpovedal: "Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím." Židia povedali: "Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám a ty ho postavíš za tri dni?" Ale on hovoril o chráme svojho tela. Keď potom vstal z mŕtvych, jeho učeníci si spomenuli, že toto hovoril, a uverili Písmu i slovu, ktoré povedal Ježiš. (Jn 2, 13-22)

Pondelok:

„Horlivosť“ – slovo, ktoré zaraďujeme pomaly do minulosti. Sme totiž v dobe relativizmu, zmätkov a sklamaní. Takáto pôda nie je dobrá pre horlivosť. Horlivosť predpokladá jasný cieľ, alebo silný vzťah. Horlivý môže byť ten, kto vie čo chce. Študent v škole je horlivý, keď študuje so záujmom, keď je do učenia zainteresovaný, keď sa všetko točí okolo cieľa: mať vedomosti, poznanie. A ešte ten môže byť horlivý, kto má silný vzťah, kto má lásku. Úprimný a hlboký vzťah ho vedie k tomu, aby sa zaujímal, staral o toho, koho má rád, aby sa všetko točilo okolo toho, či tých, ktorých má rád, aby im nič nechýbalo a mali všetko, čo im môže dať. Keď Ježiš vyháňa z chrámu predavačov, chce tým vyjadriť svoj vzťah k Bohu otcovi, vzťah úprimný a výnimočný. Vzťah, ktorý mal v minulosti i celý národ k Bohu. Boh bol pre nich ten prvý a hlavný. Ale teraz, ako to vidno v chráme tak je to i v národe. Obchod, peniaze, ruch sveta zatieniajú toho Najhlavnejšieho a zatieniajú vzťah ku nemu. Predavači na nádvorí chrámu sú výsledkom tohto nie dobrého vývoja smerom od Boha k hmote. Ja idem akým smerom? Čo hovorí môj život, moje modlitby a návštevy chrámu?

Utorok:

„Urobil si z povrázok bič“ - a tu sme pri otázke hnevu. Môže sa Božie dieťa vôbec hnevať? Lásku, ktorá nereaguje na to, že sa škodí milovanej osobe nie je láskou. Keď svätý Pavol píše, že láska sa nerozčuluje, zaiste nemyslí na ľahostajnosť, na obchádzanie pravdy, na tiché kompromisy. Lásku musí mať v sebe iskra, náboj, nie však namierený proti tomu koho dobrom zahŕňa, ale proti všetkému, čo dobrou milovanej osobe škodí. Ježiš nevyháňa z chrámu modliaciach sa ľudí. Ale to, čo chce vyhnáť z chrámu je krik predavačov i kupujúcich, ktorý sa miešal s ručaním dobytká a s cengotom mincí a nebol ničím povznášajúcim pre tých, čo prichádzali do chrámu kvôli Bohu, kvôli modlitbe. A keď Ježiš prevracia stoly a predavačom rozháňa dobytko, vie presne o čo mu ide. Táto jeho reakcia voči zlu nebola bezohľadná, ako býva tá naša. Znatelne sa stíšil pred tými, čo predávali holubov na obetné dary pre chudobných. Učme sa aj my správne mieriť naše zásahy: nezraňovať nevinných, neútočiť sa na bezbranných a bezmocných, ale zacieliť útok voči tomu, čo je zlom alebo jeho hlavnou príčinou.

Streda:

„Dom môjho Otca“ - práve toto vyjadrenie veľmi rozčúľilo židov a zrejme najviac chrámovú vrchnosť. Možno im bol aj výčitkou. Výčitkou ich slabej horlivosti

a chamtivosti po peniazoch. Svojím počínaním im pripomenul Jána Krstiteľa, či Júdu Machabejského. Takúto istotu, rozvážnosť a horlivosť už dávno nevideli. Dôvody, ktoré uvádzal na svoje počínanie boli také sväté, že vyvolávali v ľudských davoch úctu a medzi vrchnosťou a chrámovými strážami strach. Čo povedal, bola pravda. A tak farizeji cítili, že nábožný ľud s ním drží viac ako s nimi. Nemohli jednoducho zaútočiť voči niekomu, kto tak hrdinsky horlil za česť Božieho domu. Židia teda chceli aspoň nejaké znamenie ako dôkaz Božieho posolania a najväčšie odôvodnenie tejto svojej horlivosti. Keď im dal odpoveď nerozumeli jej. Boli príliš vzdialení od Boha, aby rozumeli Božej reči. Veď aj pri vynášaní rozsudku smrti pred ukrižovaním, sa mu toto rúhanie proti chrámu pripisovalo ako hlavná vina. On však hovoril o chráme svojho tela. Učeníci si tiež zapamätali tieto jeho slová, hoci im zrejme ani oni nerozumeli. Ale po vzkriesení sa im stali úplne jasnými. V skutočnosti môžeme povedať, že len ten dokáže po zničení svojho tela brániť záujmy Božieho kráľovstva, kto verí, že Boh za ním stojí, že Boh ho raz vzkriesi a odmení večným životom. Áno, aj mnohé situácie nášho života nájdú v očiach ľudí to jasné vysvetlenie až po vzkriesení. Zatiaľ treba v sebe žiť silnú vieru, nádej i lásku.

Štvrtok:

Vieme, že v živote všetkých opravdivo veriacich zohrával chrám veľkú úlohu. Aj náš Pán si ho vážil, ale díval sa naň z iného uhla. Keď sa rozprával so Samaritánkou, dáva nám určité svetlo do tejto veci. Hovorí o inom chráme ako je ten Jeruzalemský: Ani tu, ani tam, povedal – ale v Duchu a v pravde sa budete klaňať Bohu. Tieto kamene sa pominú, nezostane tu kameň na kameni, ale chrám Boží zostane. On chcel budovať – ako hovorí svätý Peter – duchovný dom z živých kameňov. Židia vo svojej duchovnej zaslepenosti nevideli jeho slávu a nepostrehli zmysel jeho symbolickej reči. Keby boli rozmýšľali duchovne mohli si tieto slová vysvetliť aspoň takto: Jadro chrámu, to hlavné prečo stál bolo už v ruinách. Múry síce ešte stáli, aj náboženské formy a obrady tu boli, ale v úplnej prázdnote, bez náplne Božieho Ducha. Povedal im otvorene: Vaše náboženstvo je prázdne, zbavené Božej svätosti. Nuž pokračujte a len rúcajte ďalej. Ja ho potom postavím – a to bude div divov. A stalo sa. Náš Boh je nekonečne dobrý, všemohúci a jeho múdrosť je nesmiernu. Nie je obmedzený na hmotu a nepodlieha tomuto svetu. Svojou láskou a mocou opravuje to, čo človek pokazil a na ruinách ľudskej zloby a ľudskej pýchy buduje nový svet – svet Ducha. My už môžeme patriť do tohto sveta. Žime preto vo svete Božej pravdy a lásky.

Piatok:

„Obchod – vyjednávanie“ - je človeku veľmi blízke. Neraz aj my novozákonní veriaci kupujeme. Aj pre mnohých z nás sa stal chrám akýmsi svätým obchodným domom, kde milý Pán Boh predáva zdravie, úspechy a všetky druhy požehnaní za modlitby, omše, ružence a novény a kde svätí, ktorí nás už vôbec nevyrušujú svojim príkladným životom, sú ako predavači a predavačky, ktorí nás ochotne obslúžia za malú pozornosť, napríklad za sviečku, za kyticu kvetov, za niekoľko minút kľačania... A nezabudnime pridať i našu zvláštnu schopnosť porovnávať si nákupy, pozorovať a rozmýšľať nad druhými, ktorí rovnako prichádzajú do chrámu. Ako to zmeniť? Ako urobiť, aby Boží dom bol domom modlitby? Môžeme to urobiť svojim príkladom. Svojím

Za všetko ...

Ďakujem za bod vzniku,
priesečník dvoch

životov,
za čas odvtedy - navždy,
za možnosť byť tvoj.

Ďakujem za slovo,
otázku,
za nápad človek,
za šálku šťastia,
za priateľku bolesť.

Ďakujem za smer
odnikiaľ niekam,
za bránu poznania,
za tanec tajomstva
ty a ja.

Ďakujem za tmu okolo
svetla,
za tieň i obraz,
za krok ísť i vrátiť sa,
za neustále teraz.

Mnohí múdri už filozofovali nad tým, k čomu by sa dal prirovnať život človeka. Premýšľali nad časom nášho života, aby tak mohli čo najlepšie vystihnúť jeho pravý zmysel, smerovanie a cieľ.

V dejinách sa aj v tomto prípade potvrdilo pravidlo, že koľko je mysliteľov, toľko bude myšlienok. Medzi týmito rôznymi svetonázormi patrí výnimočné miesto slovám, ktoré nám prináša liturgia tejto nedele. Ježiš sa totiž nepozerala na život z perspektívy toho, čo bolo v ľudskej minulosti. On nám podáva vysvetlenie zmyslu toho, prečo tu sme, na základe toho, čo nás očakáva. Akoby sa pozeral na náš svet z našej vlastnej budúcnosti. On, večné Slovo Otca, ktoré bolo predlohou všetkého stvorenia, stojí teraz uprostred ľudí. Nám svojim učeníkom Podobenstvom o desiatich pannách (Mt 25, 1) dáva odpoveď na ťažkú otázku, kam speje náš život a svet, ktorý obývame.

Život kresťanov prirovnáva k čakaniu, výstižnejšie k očakávaniu. Život tých, ktorí sa hlásia ku Kristovi, pripodobňuje očakávaniu jeho príchodu. V podobenstve sa zameriava len na tých, ktorí prišli očakávať ženícha. Opisuje krátky príbeh desiatich panien, okolo ktorých je svet plný iných ľudských osudov, tých, ktorí na ženícha nečakajú. Podobenstvo však ide do hĺbky, keď očakávajúcich ženícha delí na „nerozumných a múdrych“. Vo všeobecnosti sa používa biblická exegéza, ktorá v múdrych vidí ľudí v stave milosti posväcujúcej. To symbolizuje olej, ako zlomový problém príbehu. V našom konkrétnom živote však môžeme odhaliť množstvo iných, ďalších významov. Múdre čakanie môže znamenať vytrhnúť sa z neustáleho zaoberania sa len sebou samým, odpustiť rany, ktoré sa už inak nedajú vrátiť, či vystrieť pomocnú ruku k blízkym v núdzi. To všetko „len“ preto, aby sme potom spoločne vošli na miesto, kde budeme šťastní.

Ľahom a pohybom smerom k Bohu. Svojím odpútavaním sa od márností sveta a sústreďovaním sa na toho Najhlavnejšieho. Svojou úprimnou modlitbou a úprimnými prejavmi nábožnosti, bez pokrytectva, formalizmu, či farizejskej vystatovačnosti. A ak by sme mali chuť predsa len vyjednávať tak len takto: „Bože za to čo prosím všetko ti dávam, všetko čo som a čo mám.

Sobota:

Pán rád chodieval do chrámu a chcel ho mať svätý – čistý. Aj naše telo, naše srdce má byť Jeho chrámom. On ide rád aj k nám a volá: Hľa, stojím pri dverách a klopem a každý, kto počuje môj hlas a otvorí, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou. Toto je posledný a najhlavnejší morálny zmysel tejto správy. Je pravda, že náš Pán siaha hlboko na naše hmotárstvo, ktoré sa možno zakrýva i náboženským rúskom. Nezapúdajme teda, že sa aj na nás hnevá, keď trpíme v srdci, v rodine, v spoločenstve kadečo, čo tam nepatrí. Aj v našom prípade ho stravuje svätá horlivosť. Miluje nás, aj to naše nečisté srdce, ale chce ho zbaviť všetkého zlého, čo sa v ňom nazhromaždilo pre našu ľahostajnosť, duchovnú ochabnutosť, alebo kvôli „mamone“. Vec je vážna a Pán niekedy aj zakričí. Vysype naše peniaze. Používa na to rozličné spôsoby. Pritlačí nás chorobou, neúspechom, ponížením, vlastnou slabosťou... A chce jedno – naše pokánie. To znamená rozchod s tým, čo sme si zamilovali a čo bráni potom našej modlitbe, nášmu úprimnému vzťahu k Bohu. Čo je to v mojom živote?

Mário Orbán

Pán, Boh môj, ty si moje všetko.

A kto som ja, že sa opovažujem k tebe hovoriť?

Som tvoj biedny služobník a najnepatrnejší červík, oveľa biednejší a nepatrnejší, než ako to sám viem a odvažujem sa vysloviť.

Ved' sa rozpomeň, Pane, že nič nie som, nič nemám, nič nemôžem.

Len ty si dobrý, spravodlivý a svätý; ty všetko môžeš, všetko dávaš, všetko napĺňaš, len hriešnika prepúšťaš naprázdno.

„Rozpomeň sa, Pane, na svoje zľutovanie“ (Ž 25,6) a naplň svoje srdce svojou milosťou, ty, ktorý nechceš, aby tvoje dielo vyšlo nazmar.

Akože sa udržím v tomto biednom živote, ak ma nebude posilňovať tvoje milosrdenstvo a tvoja milosť?

Neodvráť odo mňa svoju tvár; neodkladaj svoje navštívenie; neodďaľuj odo mňa svoju útechu; „za tebou dychtím ako vyprahnutá zem“ (Ž 143,6).

Pane, „nauč ma plniť tvoju vôľu“ (Ž 143,10); nauč ma hodne a pokorne kráčať pred tebou.

Lebo ty si moja múdrosť, ty ma naozaj poznáš a poznal si ma prv, než bol stvorený svet, a prv, ako som sa narodil.

Tomáš H.Kempenský „O nasledovaní Krista“

Sväté omše v 32. týždni Cezročného obdobia

11.XI. utorok

18.00 Poďakovanie P.Márie a B.Srdcu
a prosba o Božiu pomoc

12.XI. streda

17.00 + Jozef Oravec, manž. Helena a dcéra

14.XI. piatok

18.00 + Gustáv Štiavnický a rodičia

15.XI. sobota

17.00 + Jozef a Anna Liptákoví

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

16.XI. 33. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 + Jozef Tibenský a rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

10.XI. pondelok sv. Lev Veľký, pápež

11.XI. utorok sv. Martin z Tours, biskup

12.XI. streda sv. Jozafát, biskup, mučeník

13.XI. štvrtok sv. Stanislav Kostka, sv. Anežka Česká

14.XI. piatok sv. Irmina (Irma)

15.XI. sobota sv. Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi

Prijmi moju prosbu, ktorú ti predkladám v dnešný večer:
„Stvárňuj vo mne človeka viery, nádeje a lásky.“
Pomôž mi, Pane, úprimne a pravdivo sa modliť modlitbu:
„Nie ako ja chcem, Pane, ale ako ty.“
Pane,
nakladaj so mnou podľa svojej vôle.
Len jedno, jedno mi, prosím ťa,
nikdy neber a vždy mi dávaj,
Pane, dávaj mi lásku k tebe.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ – meditácie

KOŠEĽA O jednom kráľovi sa hovorilo, že trpí veľmi záhadnou chorobou. Stále je nervózný a s ničím nie je spokojný. Úplne z toho ochorel. Jeho radcovia a astroológovia si dlho lámali hlavu nad tým, ako svojmu kráľovi pomôcť, aby sa upokojil. Nakoniec našli riešenie. Kráľ by sa vyliečil, keby nosil košeľu spokojného človeka. Keby si ju každý deň obliekal a nosil ju neprestajne, určite by bol našiel pokoj. Služobníctvo sa preto rozbehlo do celého kráľovstva, aby hľadalo takého človeka. Ale nájsť naozaj spokojného človeka nebolo vôbec také jednoduché, ako sa im na prvý pohľad zdalo. Každému niečo chýbalo! Po dlhom hľadaní konečne našli toho, kto sa považoval za skutočne šťastného a spokojného. Požiadali ho, aby im pomohol uzdraviť kráľa. Ochotne sa ponúkol, že pre svojho panovníka urobí čokoľvek. „Nechceme od teba nič zvláštne, len aby si dal kráľovi svoju košeľu.“ Muž sa zamyslel a smutne pokýval hlavou. „Žiaľ, túto prosbu vám splniť nemôžem, pretože žiadnu košeľu nemám!“

Spokojnosť sa naozaj nezakladá na tom, čo máme, ale na tom, čoho sme schopní sa zrieknuť a žiť bez toho.

Spokojnosť znamená potlačiť v sebe túžbu mať stále viac a viac. Znamená to uznať, že sme Božími správcami toho, čo vlastníme.

Donald M. Geiger

Sv. Ondrej Avellino
14. november

Po skvelom štarte kariéry cirkevného právnika a požehnanej činnosti v pastorácii sa uchýlil do kláštora, aby sa zdokonalil v duchovných čnostiach. Ako predstavený si za svojho duchovného učiteľa vybral jedného zo zreých mladších bratov a nechal sa viesť ako dieťa.

Prišiel na svet roku 1521 v juhotalianskom mestečku Castronuovo vo vázenej rodine. Rodičia mu dali meno Ladislav. Medzi prvými slovami, ktoré sa naučil vyslovovať, boli slová modlitby. V škole sa mu darilo. Bol obľúbený vďaka povahe, ale aj prítlačivému vzhľadu. Nejedno dievča v ňom videlo potenciálneho ženicha, no jeho túžbou bol život zasvätený Bohu. Namiesto ľahkovážnej zábavy sa venoval apoštolátu a vyučoval katechizmus medzi mládežou v neďalekom meste Nuovarocca. Mnohým mladým ľuďom pomohol vrátiť sa na správnu cestu a cez deti obracal aj mnohých rodičov. Ani pri tejto šľachetnej činnosti sa však nevyhol osočovaniu. Istá rodina ho obvinila zo zlého vplyvu na ich dcéru. Aby ušiel nespravodlivému trestu horkokrvných južanov, odišiel do škôl v Neapole. Po ukončení štúdia bohoslovie a práva prijal kňazské svätenie. Biskup, vidiac jeho nadanie, mu hneď na začiatok ponúkol výhodné miesto. Hoci Ladislav pocítil túžbu po bohatstve, napokon odolal lákavej ponuke a stal sa advokátom na cirkevnom súde. Stalo sa však, že pri obhajobe svojho priateľa zaklamal. Pojednávanie sa skončilo úspešne, no výčitky svedomia ho donútili opustiť advokátsku kanceláriu a začal sa venovať pastorácii. Jeho práca prinášala požehnané ovocie, a tak ho arcibiskup požiadala, aby obnovil poriadok v ženskom

Kláštore sv. Michala v Neapole. Toto spoločenstvo bolo smutne známe nízkou disciplínou. Mnohé sestry si zvolili rehoľný život zo zisťných dôvodov a nechceli sa podriaďovať pravidlám. Keď Ladislav nekompromisne nariadil prísny poriadok, spriahli sa proti nemu a najali si niekoľkých mladíkov, aby ho zabili. Unikol smrti len o vlások a ťažko ranený našiel útočisko v kláštore bratov teatínov, kde žil jeho duchovný vodca bl. Ján Marinonio. Po uzdravení odpustil najatým vrahom a dokonca žiadal o ich omilostenie u miestokráľa. U teatínov našiel to, po čom dávaljšie túžil: samotu v modlitbe a odovzdanosti Bohu. Roku 1558 prijal večné sľuby a meno Ondrej po svätom apoštolovi. Ako rehoľník bol príkladom pre ostatných. Aj keď sa roku 1571 stal predstaveným kláštora, správal sa ako posledný z bratov. Zachovával prísny pôst od mäsa, nejedol ani ryby či vajcia. Aj v starobe a chorobe sa vzdal výživnejšieho jedla, len aby konal pokánie za hriechy. Na srdci mu veľmi ležala dobrá povest' Cirkvi, najmä kňazov. Pričinil sa o založenie spoločenstiev svetských kňazov, ktorí žili spolu aj bez záväzku na kláštorný život. Sv. Ondrej Avellino zomrel 10. novembra 1608. Za svätého ho 22. mája 1712 vyhlásil pápež Klement XI.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku